

SENTÈNCIA 2003-30 DE 16 DE JUNY DE 2003

CAIXA ANDORRANA DE SEGURETAT SOCIAL. Pensió de vellesa mínima de l'article 41 del Reglament tècnic. Activitat assalariada regular anterior a l'1 d'abril de 1968. Treball merament complementari de cinc hores setmanals. No suposa el mitjà de vida habitual i no es pot qualificar d'activitat assalariada regular.

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència dictada el 10 de setembre de 2002 per la Secció Administrativa de la Batllia va estimar la demanda formulada per la Sra. A.P.F. contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social, anul·lant les resolucions d'aquest organisme de 25 de juliol i 29 d'agost de 2001, i va declarar el dret de la interessada a ésser beneficiària d'una pensió de vellesa de 5.000 punts, amb efectes a partir del 21 de maig de 2001.

2n.- La representació de la C.A.S.S. va interposar recurs d'apel·lació en data 26 de setembre de 2002, que va ser formalitzat davant d'aquesta Sala el 29 d'octubre següent. Es fonamenta la impugnació en el fet de què l'agent no es va inscriure al Servei d'Immigració fins al 29 de març de 1968 i, en conseqüència, no es pot considerar regular l'activitat laboral desenvolupada abans d'aquesta data, de manera que no es compleixen les exigències de l'article 41 del Reglament Tècnic de la C.A.S.S. per al reconeixement d'una pensió mínima de vellesa de 5.000 punts.

3r.- La interessada va impugnar el recurs d'apel·lació mitjançant escrit presentat el 13 de novembre de 2002, en què sol·licita que es confirmi íntegrament la sentència apel·lada, ja que considera que aquesta ha realitzat una adequada valoració de les proves i una correcta interpretació de les normes aplicables al cas.

4t.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Segons el primer apartat de l'article 41 del Reglament Tècnic de la C.A.S.S., la pensió de vellesa serà fixada al mínim de 5.000 punts per als assegurats

assalariats beneficiaris d'una pensió de vellesa d'almenys 960 punts, que justifiquin un període de cotització a la C.A.S.S. de 180 mesos a partir del 1er. d'abril de 1968, i una activitat assalariada regular de 60 mesos abans la posta en marxa del règim andorrà de seguretat social en la data esmentada.

Com recorda la sentència apel·lada, aquesta Sala ha declarat en reiterades ocasions que no es pot considerar com "activitat assalariada regular" aquella que es va desenvolupar sense disposar de les autoritzacions administratives corresponents en matèria de residència dels treballadors estrangers.

Tercer.- En el cas que ara s'examina, el Tribunal *a quo* ha conclòs que l'agent, malgrat que no es va inscriure personalment al Servei d'Immigració fins al 29 de març de 1968, no es trobava al Principat de manera clandestina, ja que la seva residència des del 2 de juliol de 1958 es trobava emparada per la declaració que va fer en aquella data el seu marit al Servei de Policia, que feia referència igualment al seu fill menor, i això segons l'article 1r. del Decret dels M.I. Veguers de 30 de setembre de 1949, el qual establia que la petició d'una autorització de residència per part d'una persona casada havia d'incorporar la certificació de l'acta de matrimoni i de les de naixement dels fills menors d'edat que estiguessin al seu càrrec i visquessin en la seva companyia.

En principi, es pot compartir l'argumentació de la sentència apel·lada, ja que difícilment es pot qualificar de clandestina la residència d'una persona, quan es va registrar al Servei de Policia la del seu marit i del fill d'ambdós, llavors menor d'edat, especialment quan la normativa vigent ja contemplava que l'autorització de residència tenia en compte la presència del cònjuge i dels fills menors que hi convivien i en depenien.

Ara bé, aquesta consideració no resulta suficient, en el present supòsit, per estimar les pretensions de l'agent. La documentació que aporta la interessada (folis 109 i 110 de les actuacions de primera instància) permet apreciar que l'activitat laboral que duia a terme es limitava a tasques de neteja en un domicili particular durant cinc hores setmanals aproximadament, des del 2 de gener de 1961 fins al 30 de juny de 1968. Posteriorment, a partir de l'1 de desembre de 1966, va realitzar altres 14 hores setmanals, però aquesta segona activitat no cobreix els 60 mesos que exigeix l'article 41 del Reglament Tècnic.

El benefici que atorga aquest precepte es justifica, com ja ha declarat aquesta Sala en diverses ocasions, per la voluntat de donar cobertura social a la situació de determinades persones que no van poder cotitzar per la raó de què no s'havia establert el règim andorrà de seguretat social, de manera que les seves previsions tenen un caràcter transitori i excepcional, cosa que justifica la seva interpretació estricta.

L'atorgament de la pensió mínima de 5.000 punts exigeix, segons l'esmentat article 41 del Reglament Tècnic, haver realitzat una activitat assalariada regular de 60 mesos abans de l'entrada en vigor del règim andorrà de seguretat social, i aquesta activitat regular no suposa només, per als treballadors estrangers, trobar-se en possessió de les autoritzacions administratives corresponents, sinó també que el seu desenvolupament comporti la dedicació principal de l'interessat a la mateixa, com a

mitjà de vida habitual, cosa que justifica l'atorgament del benefici social consistent en el complement de la pensió de vellesa fins al mínim de 5.000 punts.

En aquest cas, però, la interessada va realitzar, durant tot el període de 60 mesos que exigeix la norma, una activitat merament complementària durant no més de cinc hores setmanals. En aquestes condicions no es pot afirmar que s'hagi desenvolupat una activitat assalariada regular que justifiqui l'aplicació de l'article 41 del Reglament Tècnic de la C.A.S.S.

Per tot això, s'ha d'estimar el recurs d'apel·lació que interposa la representació de l'entitat parapública, sense que sigui procedent un especial pronunciament sobre les costes causades en ambdues instàncies.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

1r.- Estimar el recurs d'apel·lació que interposa la Caixa Andorrana de Seguretat Social contra la sentència dictada el 10 de setembre de 2002 per la Secció Administrativa de la Batllia, la qual es revoca i deixa sense efecte.

2n.- Desestimar la demanda formulada per la Sra. A.P.F. contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social, i confirmar les resolucions d'aquest organisme de 25 de juliol i 29 d'agost de 2001.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.